

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET
☒: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.
☎: 1/441-6501 ☎: 06-1/441-6502
✉: titkarsag@repate.hu
🌐: www.repate.hu

Ügyszám: FRP/425/2013/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

194/2014. (IX. 18.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) **panaszos**¹ 2013. május 21-én előterjesztett **panaszát** a 2014. szeptember 18-án megtartott zárt ülésén hozott döntése alapján

á t t e s z i

az intézkedést foganatosító szerv – a P.-i Rendőrkapitányság – vezetőjéhez.

A vizsgált ügyben alapjogot sértő intézkedésre egyrészt nem került sor, másrészt alapjogot sértő intézkedés nem állapítható meg.

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

A panaszos 2013. május 21-én a Budapesti Rendőr-főkapitányságon (a továbbiakban: BRFK) adta elő panaszát, amely kapcsán kérte, hogy kivizsgálását a Testület végezze el.

I.

1) A panaszos a vele szemben 2013. május 16-án 6 óra és 6 óra 30 perc között foganatosított és az azt követő rendőri intézkedések miatt tett panaszt. Előadása szerint fenti időpontban kopogtattak a háza ajtaján. Amikor ajtót nyitott, spray-vel fújta le az ajtóban álló két egyenruhás rendőr. A rendőrök nevét és azonosító számát a panaszos nem tudja, mert az a ruházatukra nem volt kitéve. Ezután a panaszost még egyszer lefűjték, a kezeit hátracsavarták,

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

a vállát kicsavarták, belé is rúgtak, az oldalán megütötték, mindezek hatására a panaszos összecsukszott.

Az események során a házban lévő kutya ugatni kezdett, a rendőrök azonban az állatot is lefűjték és belerúgtak.

A panaszost beszállították a rendőrségi fogdába. Ott két pofont kapott azért, mert nem akarta levenni szíjját, és végül nem is vette le.

Később átvitték a panaszost egy másik rendőrségi épületbe. Ott már rendesen bántak vele, azonnal elvitték orvoshoz, majd pedig elengedték.

A panaszos ott maradt P. városban, és a rendőrök azt mondták neki, mehet a buszpályaudvarra.

A panaszos még aznap elment látteleletet vetetni. Megjegyzi, hogy az események óta olyan fájdalmai vannak, hogy egy óránál nem tud többet aludni egyszerre, a szemével pedig homályosan lát.

2) A panaszos bejelentéséhez csatolt egy orvosi látteleletet, amelyet 2013. május 16-án állítottak ki, az ellátás kezdetének ideje 12 óra.

Az irat az alábbi külsérelmi nyomokat rögzíti: jobb vállízület fájdalmas, duzzadt; jobb csukló enyhén duzzadt, nyomás érzékeny; mindkét lábfej duzzadt, fájdalmas, mindkét szem kötőhártyája belövellt, duzzadt.

3) A panaszos bejelentéséhez szintén csatolta a rendőrségi előállításáról szóló igazolást. Az irat tanúsága szerint a panaszost a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény 33. §-a alapján állították elő. A jogalap közelebbi megjelölését az igazolás nem tartalmazza.

A panaszos hozzátartozó vagy képviselő kiértesítését az előállításról nem kérte, az intézkedéssel szemben panasszal nem élt, elélezést nem kért.

Az előállítás 2013. május 16-án 6 óra 20 perctől aznap 8 óra 50 percig tartott.

4) A panaszos a Testület megkeresésére a sérelmezett eseményeket érintően az alábbiakkal egészítette ki az eredeti panaszban foglaltakat.

A rendőrök, miután lefűjték, kilökdösték a házból, aminek következtében a panaszos nekiesett az orgonabokornak. Ezután a szeme alá ütöttek a rendőrök, és a teste más részein is ütlegelték.

Később, amikor a rendőrségi fogdán nem akarta a papírokat aláírni, megint kapott „a szeme alá” mindkét oldalra.

5) A panaszos panasza kiegészítésében, illetőleg a beadványaihoz csatolt egyéb iratokban részletesen beszámol azokról az eseményekről, amelyek a rendőri intézkedést megelőzően és azt követően a lakóhelyén és annak közelében történtek, és amelyek a panaszost megfélemlítették. Utal ezen események előzményeire, résztvevőire, a folyamatban lévő eljárásokra. Mindezen körülmények ismertetésétől a Testület ehelyütt eltekint, mivel azok a

sérelmezett rendőri intézkedés jogszerűségének megítélése szempontjából nem tekinthetők relevánsnak.

II.

A) A Testület a tényállás tisztázása érdekében megkereséssel fordult a rendőrséghez. A rendelkezésre bocsátott dokumentumokból az alábbiak állapíthatók meg.

1) A Testület megkeresésére, az abban feltett kérdésekre a P.-i Rendőrkapitányság vezetője küldött válaszelevelet.

Tájékoztatása szerint a panaszban megjelölt időpontban a panaszossal szemben a P.-i Rendőrkapitányság Közrendvédelmi Osztály Fogda- és Kísérőőri Alosztály beosztottai jártak el, a panaszos elővezetését hajtották végre, az intézkedésről jelentést készítettek.

A kapitányságvezető azonban a jelentés ellenére szükségesnek tartotta az intézkedő rendőrök személyes meghallgatását annak érdekében, hogy a Testület kérdéseire választ adhasson és az ügy valamennyi részlete tisztázódjon. A meghallgatáson a rendőrök az alábbiak szerint nyilatkoztak.

a) A P.-i Rendőrkapitányság rendőrőrsé büntetőeljárást folytat a panaszos és felesége ellen a Büntető törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Btk.) 271. § (1) bekezdésébe ütköző garázdaság vétség megalapozott gyanúja miatt. Mivel a panaszos szabályszerű idézés ellenére nem jelent meg egy eljárási cselekményen, a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban: Be.) 162. § (1) és (2) bekezdése alapján elrendelték az elővezetését.

A P.-i Rendőrkapitányság rendőrei – figyelemmel a Be. utalt rendelkezéseire – 2013. május 16-án reggel 6 óra körüli időpontban érkeztek a panaszos lakóhelyére, hogy onnan a panaszos elővezetését foganasítsák. A helyszínre érve a rendőrök az ajtón kopogtattak, a panaszos az ajtót résnyire nyitotta. A válaszlevél utal rá, hogy az eljáró rendőrök ruházata megfelelt a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 20. § (1) bekezdés a) pontja szerinti előírásnak, vagyis őket egyenruhájuk és az azon elhelyezett azonosító jelvényük igazolta, továbbá a rendőrök az Rtv. 20. § (2) bekezdésének megfelelően szóban közölték a panaszossal a nevüket, a beosztási helyüket, az azonosító számukat, valamint az intézkedés tényét és célját. Az egyik rendőr bebocsátást kért a panaszostól. A tájékoztatás utal rá, hogy mindez annak ellenére történt, hogy a rendőrök belépésére az Rtv. 39. § (1) bekezdés f) pontja megfelelő felhatalmazást biztosított.

A lakásban a rendőrök a panaszost az Rtv. 29. § (1) bekezdés a) pontja és a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (a továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) 34. § (1) bekezdése alapján személyazonossága igazolására szólították fel. A panaszos a felhívásnak csak többszöri felszólításra tett eleget, személyi igazolványát átadta. Ezt követően a rendőrök ismertették a panaszossal az elővezetési határozatot, majd az iratot kézbesítették neki. A panaszost tájékoztatták továbbá a Be. 195. §-a, illetőleg az Rtv. alapján őt megillető panaszjogról, annak gyakorlásának módjáról is.

A panaszos az előállításról kiállított igazoláson, illetve a kényszerítő eszköz alkalmazásának jogszerűségét vizsgáló szolgálatparancsnok általi meghallgatása során is úgy nyilatkozott, hogy nem kíván panaszt előterjeszteni.

Az eljáró rendőrök meghallgatásuk alkalmával úgy nyilatkoztak, hogy a panaszos, miután az elővezetésről tájékoztatták, ordítózni kezdett, és azt közölte a rendőrökkel, hogy nem megy sehová, hagyják őt békén. A panaszos és élettársa ezután „egymást hergelve” kiabáltak, közölték, hogy a panaszos csak akkor tart a rendőrökkel, ha az élettársa is mehet. A panaszos ezen felül összefüggéstelen kérdéseket tett fel arról, hogy mi történik vele és miért. A rendőrök a panaszos kérdéseire válaszokat adtak, majd a Szolgálati Szabályzat 34. § (2) bekezdésének megfelelően lehetőséget adtak a panaszosnak arra, hogy felöltözzön, használati tárgyait magához vegye, ugyanakkor felszólították az Rtv. 19. § (1) bekezdése szerinti jogkövető magatartásra. Utal rá a válaszlevél, hogy a panaszossal a kommunikáció méltóságát nem sértő, normális hangnemben zajlott, a rendőrök a hétköznapi életben szokványos kifejezéseket használtak, habár a panaszos folyamatosan emelt hangon kommunikált. [Utal rá a kapitányságvezető, hogy ismerik a Testület állásfoglalásait, és megpróbálnak aszerint eljárni, ekörben idézi a Testület 64/2008 (VIII. 18.) sz. állásfoglalásában írtakat.]

b) A válaszlevél megjelöli az intézkedő rendőrök által a panaszossal szemben fogatosított intézkedéseket és azok jogalapját. Eszerint a rendőrök az Rtv. 17. § (1) bekezdésében biztosított felhatalmazás alapján az Rtv. 34. § (1) bekezdése szerinti elővezetést hajtottak végre. Figyelemmel voltak továbbá a Be. 162. § (1) és (2) bekezdéseire, 106. § (1) és (3) bekezdéseire, 69. § (1) bekezdés a) pontjára.

A panaszos lakóhelyére az Rtv. 39. § (1) bekezdés f) pontja szerinti felhatalmazás alapján mentek be.

A panaszost az Rtv. 29. § (1) bekezdés és a Szolgálati Szabályzat 34. § (1) bekezdése alapján igazoltatták.

Mivel a panaszos az intézkedésnek önként nem vetette alá magát, a rendőrök a Be. 162. § (3) bekezdése és az Rtv. 19. § (2) bekezdése alapján – figyelemmel az Rtv. 15. § (2) bekezdésére és 17. § (2) bekezdésére – az Rtv. 47. §-a szerinti testi kényszer alkalmazták vele szemben. Amikor a testi kényszer alkalmazása nem bizonyult elégségesnek, a rendőrök súlyosabb kényszerítő eszköz alkalmazását helyezték kilátásba, mivel azonban a panaszos ellenállása a figyelmeztetést követően megszűnt, a vegyi eszköz alkalmazására – figyelemmel az Rtv. 16. § (1) bekezdés II. fordulatára – nem került sor.

A panaszos ruházatát a rendőrök az Rtv. 31. § (1) bekezdése alapján átvizsgálták.

Az elővezetés fogatosítása során a Be. 162. § (4) bekezdésére is figyelemmel voltak.

c) Az intézkedés részletes leírásából az alábbi releváns információkat szükséges kiemelni.

Amikor a panaszos a rendőröknek résnyire kinyitotta az ajtót, egy kutyát is magával vitt. A rendőrök tájékoztatását követően a kutyával a panaszos hátrébb vonult, az ajtót nyitva hagyta, azon a rendőrök bementek.

A panaszost a rendőrök az igazoltatást és az intézkedésről való tájékoztatást követően felszólították, hogy öljön fel és menjen velük, továbbá azt is közölték vele, hogy a

nyomozati cselekmény végrehajtását követően hazamehet. A panaszos mindez idő alatt az élettársával együtt kiabálni kezdett. A rendőrök mintegy 15-20 percen keresztül próbálták nyugtatni és győzködni, hogy ne álljon ellen. Ennek hatására a panaszos igazolta magát, azonban az elővezetésnek nem volt hajlandó magát alávetni. (Ekörben hivatkozik továbbá az EJE 26137/04. sz. kérelem vizsgálati anyagára.) A rendőrök ezért a legenyhébb kényszerítő eszköz, a testi kényszer alkalmazása mellett döntöttek. Ezt megelőzően a Szolgálati Szabályzat 39. § (3) bekezdése alapján felszólították a panaszost az ellenszegülés abbahagyására és figyelmeztették a kényszerítő eszköz alkalmazására.

Ekkor a panaszos a szoba a helyiség hátsó részén lévő asztal mögé lépett és a kb. 1,5 méteres kötélnél, amelyen a kutyát tartotta, a végét, kb. 0,5 métert a jobb csuklójára tekerte. Közben azt kiabálta a rendőröknek, hogy nem megy sehová, és ha a rendőrök nem távoznak, rájuk uszítja a kutyát. A rendőrök meghallgatásuk alkalmával úgy nyilatkoztak, hogy a kutya egy kb. 20-25 cm marmagasságú, nyugodt és riadt állat volt, láthatóan még kölyök, és több alkalommal is bebújt egy szék alá, ahonnan a panaszos rángatta ki.

A rendőrök ezek után odaléptek a panaszoshoz, majd jobb és bal oldalról is megfogva próbálták a szobából kivezetni. Ennek során a testi kényszer alkalmazására – a Szolgálati Szabályzat 40. § (1) bekezdése alapján – megfogással került sor: egy-egy rendőr fogta meg bal, illetve jobb oldalról a panaszos kezét a könyökénél és a csuklójánál. A kényszerítő eszköz alkalmazásának kezdetekor a panaszos a közelben lévő asztal lapját két kezével megragadta, magát megfeszítette, a jobb lábát pedig az asztal lábába beakasztotta. Így próbálta megghiúsítani a kivezetést. Mivel a jobb lábát előre nem tudta az asztal lábába beakasztani, belerúgott az asztalládba, a panaszos lábán ekkor csak papucs volt. Sérülésre a panaszos nem panaszkodott, csak a rendőrök akadályozására törekedett. A kutya kötele mindvégig a panaszos csuklójára volt rátekerve, így a panaszos rángatta a kutyát, annak nyakán a kötélnél többször megszorult. A rendőrök többször felszólították, hogy engedje el a kutyát, de nem engedelmeskedett, a kutya többször is vonyított. Eközben a panaszos élettársa is folyamatosan kiabált.

Miután a rendőrök kilátásba helyezték a vegyi eszköz alkalmazását, a panaszos felhagyott az ellenállással. Ezt követően a rendőrök a testi kényszer alkalmazásával is felhagytak, a panaszos pedig öltözködni kezdett. Miközben a panaszos zoknit húzott, a rendőrök észrevették, hogy jobb lábán hámsérülés van, ami enyhén vérzett. A rendőrök ezért – az Rtv. 17. § (2) bekezdés II. fordulójának megfelelően – megkérdezték a panaszost, hogy kéri-e orvosi vizsgálatra szállítását. A panaszos nemleges választ adott.

A rendőrök nyilatkozata szerint a testi kényszer alkalmazása 5-10 percig tartott, ennyi ideig tanúsított a panaszos az intézkedéssel szemben a Szolgálati Szabályzat 39. § (2) bekezdés b) pontja szerinti aktív ellenszegülést.

Az intézkedésnél végig jelen volt a panaszos élettársa.

d) A rendőrök a panaszost végül elővezették a P.-i Rendőrkapitányságra, ahol a fogdán helyezték el, majd az iratok elkészítését követően orvosi vizsgálatra szállították.

A panaszost az elővezetést elrendelő hatóság tagja 2013. május 16-án 8 óra 50 perckor vette át.

Az Rtv. 33 § (4) bekezdés alapján az előállítás okáról a tájékoztatást, illetve az előállítás idejéről szóló igazolást megkapta a panaszos. Az előállító helyiségben történő elhelyezéssel kapcsolatban a 19/1995. (XII. 13) BM. rendelet 2. § (8), (9) bekezdése, és a 19/1996.(VIII.23) ORFK utasítás 36/A alapján a jogairól és kötelezettségeiről szóló írásos tájékoztatást szintén megkapta.

Az előállítás időtartama alatt a panaszossal szemben eljárási cselekmény fogatosítására nem került sor. Az intézkedés célja az volt, hogy biztosítsa a panaszos szakértői vizsgálaton való részvételét. Az eljárási cselekményre tehát nem az előállítás ideje alatt, hanem azt követően került sor.

e) A panaszos az előállítás ideje alatt orvosi ellátásban is részesült, mivel az eljáró rendőrök észlelték, hogy a lábán megsérült. A fogdáról a panaszost a megyei rendőr-főkapitányság orvosához szállították, aki a panaszost általános jelleggel megvizsgálta, nem csupán a lábán lévő hámsérülést látta el.

f) A kapitányságvezető tájékoztatása szerint a panaszos nem fordult olyan kéréssel a rendőrökhöz, hogy gondoskodjanak a hazajutásáról. Megjegyzi továbbá, hogy a panaszost nem első alkalommal vezették elő, továbbá, amikor a rendőrök az otthonában bérlete magához vételére hívták fel a panaszost, közölte, hogy ingyen utazik.

g) A rendőrök nyilatkozata ellentmond a panaszos azon állításának, hogy az intézkedés során a kutyáját is könnygázzal fújták le. Nyilatkozatuk szerint épp a rendőrök voltak azok, akik az állat testi épsége miatt aggódva többször is felszólították a panaszost, hogy engedje el a kutya kötelét. A rendőrök úgy értékelték, hogy a kutya nem jelent komoly fenyegetést, mivel jámbor és ijedt volt, illetve még láthatóan kölyök. A kutyát a rendőrök sem fizikai, sem vegyi eszközzel nem bántották.

h) A kapitányságvezető tájékoztatta a Testületet azon eljárásokról, amelyek a panaszolt intézkedéssel összefüggésbe hozhatók.

Arról nyújtott tájékoztatást, hogy a panaszos a BRFK Hivatalánál tett bejelentést amiatt, hogy a 2013. május 16-án vele szemben intézkedő rendőrök bántalmazták. A rendőrség a panaszos bejelentését továbbította a nyomozó ügyészségnek, amely a feljelentést elutasította.

A panaszos azonos események miatt a Legfőbb Ügyészséghez is panaszt nyújtott be, azzal a kiegészítéssel, hogy a rendőrök 40 000 Ft-ot tulajdonítottak el tőle az intézkedés ideje alatt. Az ügyet 2013. július 9-től a nyomozó ügyészség vizsgálja.

A panaszos és élettársa továbbá az Országos Rendőr-főkapitányságon is feljelentést tettek. Abban a 2013. május 16-án intézkedő rendőröket bántalmazással és 40 000 Ft eltulajdonításával vádolják. Az ügyet a nyomozó ügyészség vizsgálja.

A kapitányságvezető beszámolt továbbá a panaszos és élettársa által sérelmezett azon eseményekről, amelyekről panasza kiegészítésében a panaszos is írt. A történések előzményei 2007-ig nyúlnak vissza. Ezen előzmények és eljárások részletes ismertetését a Testület nem tartotta indokoltnak, mivel azok a sérelmezett rendőri intézkedés jogszerűségének megítélése szempontjából nem relevánsak.

2) A rendőrség megküldte a Testületnek az elővezetés végrehajtásáról szóló jelentést. Az irat a fenti 1) pontban foglaltakhoz képest azt a többlet információt tartalmazza, hogy az intézkedést két fő rendőr hajtotta végre egy munkaórában. A jelentéshez csatolva megtalálható a panaszos aláírásával ellátott nyilatkozata, amely szerint a jogorvoslati jogairól az Rtv. 92-93. §-ai alapján a tájékoztatást megkapta, panasszal nem kívánt élni, élelmezést nem kért, betegségben nem szenvedett, a rendőri intézkedés során keletkezett sérülése, annak kapcsán orvosi ellátásban részesült.

A jelentésen olvasható a panaszost ellátó orvos feljegyzése arról, hogy a panaszos jobb I. lábujja sérülését ellátta.

A szintén csatolt parancsnoki vélemény és kivizsgálás megállapításai szerint a panaszossal szembeni rendőri intézkedés és a kényszerítő eszköz alkalmazása jogszerű és szakszerű volt, nem sérült továbbá az arányosság követelménye sem.

3) Azonos megállapítást tartalmaz a szolgálatparancsnok 2014. május 16-án kelt jelentése, amelyet a kényszerítő eszköz alkalmazása jogszerűségének a vizsgálatáról tett.

4) A rendőrség megküldte a Testületnek a P.-i Rendőrkapitányság rendőrőrs Bűnügyi Alosztályának elővezetést elrendelő határozatát, amely a panaszos elővezetését rendelte el 2013. május 16-án 8 órára a rendőrőrsre.

5) Az egészségügyi intézmény szakfőorvosa által 2013. május 22-én kiállított lelet szerint a panaszos azért kereste fel az orvost, mert 2013. május 16-án otthonában gázspray-vel lefújták és a vállát kicsavarták.

A lelet megállapítása szerint a panaszos bal lapockája felett tenyérnyi területen enyhe duzzanat, a hát jobb oldalán, a lapocka csúcs alatt diónyi duzzanat észlelhető.

A röntgenvizsgálat törésre utaló jelet nem mutatott ki.

6) A Testület rendelkezésére bocsátotta a rendőrség a panaszos elmeállapotának vizsgálatáról 2013. május 16-án kiállított szakértői véleményt, amely szerint a panaszos mérsékelt mentális hanyatláshoz társuló téveszmés elmezavarban szenved és indokolt lenne a pszichiátriai gondozásba, illetve kezelésbe vétele.

A rendőrség megküldött továbbá számos egyéb olyan bírósági és rendőrségi iratot, amelyek a vizsgált rendőri intézkedést megelőző vagy azt követő eseményekkel, eljárási cselekményekkel kapcsolatosak. Mindezek ismertetésétől a Testület relevancia hiányában eltekintette.

B) A Testület a panaszos cselekvőképességének és eljárási jogosultságának tisztázása érdekében – figyelemmel a fentiekben ismertetett elmeszakértői véleményre – megkereséssel fordult az Országos Bírósági Hivatalhoz (továbbiakban: OBH).

Az OBH Bírósági Főosztály Országos Nyilvántartási Osztálya válaszában arról adott tájékoztatást, hogy a panaszos a Gondnokoltak Nyilvántartásában nem szerepel.

III.

A Testület a panaszbeadvány és a rendőrségtől kapott felvilágosítás alapján – figyelemmel a panaszolt intézkedés idején hatályos Rtv. és a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) rendelkezéseire – a panaszos kifogásaival összefüggésben az alábbi megállapításokra jutott.

1) Az elővezetés elrendelésével kapcsolatosan a Testületnek először saját hatáskörét kellett vizsgálnia a következők szerint.

Az Rtv. 92. § (1) „Akinek a IV-V. Fejezetben - a 46/A-46/C. § kivételével -, valamint a VI. Fejezetben meghatározott kötelezettség megsértése, a rendőri intézkedés, annak elmulasztása, a kényszerítő eszköz alkalmazása (e fejezet alkalmazásában a továbbiakban együtt: intézkedés) alapvető jogát sértette, választása szerint panasszal fordulhat az intézkedést foganatosító rendőri szervhez vagy kérheti, hogy - amennyiben a panasz elintézése nem tartozik más eljárás hatálya alá - panaszát a Testület által lefolytatott vizsgálatot követően, az érintett rendőri szerv kiletétől függően az országos rendőrfőkapitány, a belső bűnmegelőzési és bünfelderítési feladatokat ellátó szerv főigazgatója vagy a terrorizmust elhárító szerv főigazgatója bírálja el.” Az idézett rendelkezés értelmében a Testület hatáskörébe kizárólag azon rendőri intézkedések és mulasztások vizsgálata tartozik, melyek az Rtv. IV., V. és VI. fejezetének alkalmazásával összefüggésben merülnek fel. Ennek megfelelően a Testületnek

- a rendőri tevékenység általános elveinek és szabályainak érvényesülése (különösen: intézkedési kötelezettség, arányosság, azonosíthatóság, segítségnyújtási kötelezettség stb.),
- a rendőri intézkedések vagy azok elmulasztása (különösen: igazoltatás, ruházatcsomagjármű-átvizsgálás, elfogás, előállítás, közlekedésrendészeti intézkedés stb.),
- a kényszerítő eszközök törvényes alkalmazása (különösen: testi kényszer, bilincs, vegyi eszköz, sokkoló, rendőrbot, lőfegyverhasználat, csapaterő alkalmazása, tömegoszlatás stb.) tekintetében van hatásköre eljárni és az adott intézkedést, cselekményt, vagy mulasztást vizsgálni abból a szempontból, hogy történt-e alapjogi sérelem.

Jelen ügyben a panaszos elővezetését a rendőrség azért rendelte el, mert a szabályszerű idézése ellenére gyanúsítottkénti kihallgatáson nem jelent meg.

Az Rtv. 34. §-a rendelkezik az elővezetésről. E jogszabályhely szerint „a rendőr az elővezetést elrendelő határozatban megjelölt személyt az abban megjelölt helyre kíséri, vagy oda útba indítja. Ha az elővezetés másként nem teljesíthető, az elővezetett személyt a Rendőrségen a szükséges ideig – legfeljebb 12 óra időtartamra – vissza lehet tartani. A visszatartás időtartamának számítására az előállításra vonatkozó szabályokat kell alkalmazni. Az elővezetés elrendelésének törvényességéért az elrendelő a felelős.” A szakasz (3) bekezdése rögzíti, hogy az elővezetés elrendelésének törvényességéért az elrendelő a felelős.

A Be. 162. §-a értelmében az elővezetés személyi szabadságot korlátozó intézkedés annak érdekében, hogy az érintettet a bíróság, az ügyész, illetőleg a nyomozó hatóság elé állítsák, vagy biztosítsák az eljárási cselekményen, illetőleg a szakértői vizsgálaton való részvételét. A törvényben meghatározott személyek elővezetésének elrendeléséről a bíróság, az ügyész, illetőleg a nyomozó hatóság rendelkezik, de az elővezetést a rendőrség hajtja végre.

A rendelkezés szerint „a rendőr, illetőleg a nyomozó hatóság az érintett személyt az elővezetést elrendelő határozatban megjelölt helyre kíséri, ennek érdekében a reá irányadó

törvény szerint szükség esetén kényszert és más intézkedést alkalmazhat. Az elővezetést általában a napnak a hatodik és huszonnegyedik órája között kell végrehajtani. A bíróság, az ügyész, illetőleg a nyomozó hatóság rendelkezhet úgy, hogy a rendőr az elővezetés foganatosítása helyett az érintett személy útba indulását ellenőrizze, ha megalapozottan feltehető, hogy az elővezetés célja ezzel is elérhető.”

Megállapítható, hogy elválnak egymástól az elővezetés elrendeléséért és foganatosításáért való felelősség, mint ahogy elválnak egymástól a két kérdés szabályozása olyan értelemben is, hogy az elrendelésre vonatkozó normák a Be.-ben, a foganatosításra vonatkozó szabályok pedig az Rtv.-ben, illetve a Szolgálati Szabályzatban találhatók.

Noha jelen esetben az elővezetést elrendelő hatóság is rendőri szerv volt, annak tevékenységét a Testület hatásköri szabályai alapján nem vizsgálhatja, mivel – fő szabály szerint – nem terjed ki hatásköre a büntetőeljárás keretei között a Be. alapján végzett rendőri tevékenységre. Az ilyen rendőri intézkedésekkel szemben a Be. 195. §-a alapján van helye panasznak, s annak elbírálására az ügyész jogosult.

A fentieknek megfelelően a Testület nem vizsgálhatta az elővezetés elrendelésének megalapozottságát, mivel erről a kérdésről nem az intézkedő rendőrök döntenek, hanem – a Be. 162. §-ának értelmében – az elrendelő szerv.

A Testület a panaszbeadvány és a rendőrségtől kapott felvilágosítás alapján – figyelemmel a panaszolt intézkedés idején hatályos Rtv. és a Szolgálati Szabályzat rendelkezéseire – a panaszos kifogásaival összefüggésben az alábbi megállapításokra jutott.

A vizsgálat során a Testület megállapította, hogy a rendőri intézkedés érintette a panaszosnak a Magyarország Alaptörvénye a II. cikkében foglalt emberi méltósághoz, illetve az abból levezetett testi integritáshoz, a IV. cikkében foglalt személyi szabadsághoz, XXIV. cikkében foglalt tisztességes eljáráshoz való jogát az alábbiak szerint.

2) A Testület érdemben először azt vizsgálta, hogy a panaszos elővezetésére megfelelő jogalap alapján került-e sor.

A rendőrség tájékoztatása szerint a P.-i Rendőrkapitányság rendőrőrsre büntetőeljárást folytat a panaszos és felesége ellen a Büntető törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Btk.) 271. § (1) bekezdésébe ütköző garázdaság vétség megalapozott gyanúja miatt. Mivel a panaszos szabályszerű idézés ellenére nem jelent meg egy eljárási cselekményen, a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban: Be.) 162. § (1) és (2) bekezdése alapján elrendelték az elővezetését.

A rendőrség megküldte a Testületnek a P.-i Rendőrkapitányság rendőrőrsre Bűnügyi Alosztályának elővezetést elrendelő határozatát, amely a panaszos elővezetését rendelte el 2013. május 16-án 8 órára a Kertvárosi Rendőrőrsre.

A Testület ismételten hivatkozik Be. 162. § és az Rtv. 34. §-ára. Be. 162. § értelmében az elővezetés személyi szabadságot korlátozó intézkedés annak érdekében, hogy az érintettet a bíróság, az ügyész, illetőleg a nyomozó hatóság elé állítsák, vagy biztosítsák az eljárási cselekményen, illetőleg a szakértői vizsgálaton való részvételét. A törvényben meghatározott személyek elővezetésének elrendeléséről a bíróság, az ügyész, illetőleg a

nyomozó hatóság rendelkezik, de az elővezetést a rendőrség hajtja végre. Az Rtv. 34. §-ának (1) bekezdése pedig úgy rendelkezik, hogy a rendőr az elővezetést elrendelő határozatban vagy végzésben megjelölt személyt az abban megjelölt helyre kíséri vagy oda útba indítja.

A Szolgálati Szabályzat 26. pontja alatt tárgyalja az elővezetés kérdéseit. A 33. §. (1) bekezdése szerint elővezetést jogszabályban erre felhatalmazott hatóságok határozata vagy végzése alapján lehet fogatosítani.

A Testület ehelyütt utal továbbá a rendőrség Rtv. 13. §-ának (1) bekezdése szerinti intézkedési kötelezettségére, amely szerint a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak. Ez a kötelezettség a rendőrt halaszthatatlan esetben szolgálaton kívül is terheli, feltéve, hogy az intézkedés szükségességének időpontjában intézkedésre alkalmas állapotban van.

Mivel a fentiek alapján megállapítható, hogy a Pécsi Rendőrkapitányság rendelte el a panaszos elővezetését a határozatával, a Testület úgy foglalt állást, hogy a panaszos elővezetését a rendőrkapitányság megfelelő jogalap birtokában kísérelte meg fogatosítani, ezért az a panaszos személyes szabadsághoz való jogát nem sértette.

3) A Testület ezt követően a kényszerítő eszköz alkalmazásának jogszerűségét vizsgálta.

A kényszerítő eszközök alkalmazásának általános szabályaként az Rtv. 16. §-ának (1) bekezdése rögzíti, hogy a rendőr kényszerítő eszközt csak a törvényben meghatározott feltételek fennállása esetén, az arányosság elvének figyelembe tartásával alkalmazhat úgy, hogy az nem okozhat aránytalan sérelmet az intézkedés alá vontnak. Nincs helye a kényszerítő eszköz további alkalmazásának, ha az ellenszegülés megtört, és a rendőri intézkedés eredményessége enélkül is biztosítható.

Az Rtv. 47. §-a értelmében a rendőr – intézkedése során – az ellenszegülés megtörésére testi erővel cselekvésre vagy cselekvés abbahagyására kényszerítést (testi kényszer) alkalmazhat.

Az Rtv. 48. §-a úgy rendelkezik, hogy a rendőr bilincset alkalmazhat a személyi szabadságában korlátozni kívánt vagy korlátozott személy

- a) önkárosításának megakadályozására,
- b) támadásának megakadályozására,
- c) szökésének megakadályozására,
- d) ellenszegülésének megtörésére.

A fentieket a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (a továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) 41. §-a tovább finomítja:

41. § (1) „Bilincset alkalmazása, az Rtv. 48. §-ában meghatározott esetekben különösen azzal szemben indokolt,

- a) aki erőszakos, garázda magatartást tanúsít, és ennek abbahagyására testi kényszerrel nem készíthető,
- b) aki az intézkedő rendőrt, annak segítőjét, valamint az intézkedésben közreműködőt megtámadja,

- c) akinek az elfogására bűncselekmény elkövetésének megalapozott gyanúja miatt került sor, és szökése bilincs alkalmazása nélkül nem akadályozható meg,
- d) akinek a jogszerű intézkedéssel szembeni ellenszegülése testi kényszerrel nem törhető meg,
- e) aki önkárosító magatartást tanúsít vagy ilyen magatartás tanúsításával fenyeget,
- f) akinek fogvatartása során kísérését rendelték el, és a kísért személy veszélyessége azt indokolja, vagy
- g) akit egyedül intézkedő rendőr állít elő.”

A Szolgálati Szabályzat 39. § (2) bekezdése szerint az intézkedés alá vont személy magatartása szempontjából a rendőr az alábbiak szerint tesz különbséget:

- a) passzív ellenszegülést tanúsító személy, aki a rendőri intézkedés során a számára jogszerűen adott rendőri utasításokat nem hajtja végre, de tevőleges ellenszegülést nem mutat,
- b) aktív ellenszegülést tanúsító személy, aki nem veti magát alá a jogszerű rendőri intézkedésnek, magatartásával fizikai erő kifejtés útján is igyekszik azt megakadályozni,
- c) támadó magatartást tanúsító személy, aki az intézkedő rendőrre, valamint a támogatására vagy védelmére kelt személyre rátámad.

A (3) bekezdés szerint pedig a kényszerítő eszköz alkalmazását jól hallható, közérthető és határozott módon a következő sorrendben meg kell előznie:

- a) a jogellenes magatartás abbahagyására való felszólításnak, „a törvény nevében” szavak előrebocsátásával, valamint
- b) a figyelmeztetésnek, hogy kényszerítő eszköz alkalmazása következik.

Az Rtv. 49. §-ának (1) bekezdése rögzíti, hogy a rendőr a szolgálatban rendszeresített vegyi vagy elektromos sokkoló eszközt, illetőleg rendőrbotot vagy kardlapot alkalmazhat a mások vagy saját életét, testi épségét, illetőleg a vagyónbiztonságot közvetlenül veszélyeztető támadás elhárítására, illetve a jogszerű rendőri intézkedéssel szembeni ellenszegülés megtörésére.

Az Rtv. 61. §-ának (2) bekezdése értelmében továbbá a testi kényszer és a bilincs kivételével kényszerítő eszköz – a jogos védelem esetét kivéve – nem alkalmazható a láthatóan terhes nővel és a gyermekkorúval szemben.

A Szolgálati Szabályzat 33. pontja tovább részletezi a vegyi eszköz alkalmazásának szabályait: a 42. § (1) bekezdése szerint a rendőr vegyi eszközt, elektromos sokkoló eszközt, rendőrbotot, kardlapot, valamint más eszközt saját elhatározásából vagy szolgálati előjárója parancsára használhat. Ugyanezen szakasz (7) bekezdése szerint az (1) bekezdésben meghatározott kényszerítő eszközöket nem szabad a támadás, ellenszegülés megszűnése, megtörése után alkalmazni, a (8) bekezdés szerint pedig a csapaterő alkalmazásával egyidejűleg, valamint tömegoszlatás során a tömeg oszlatására vagy zárt térben kialakult ellenállási góc felszámolására vegyi eszköz alkalmazható.

A panaszos előadása szerint rendőrök minden előzmény nélkül könnygázzal lefújták, majd megragadták, kezét hátrafeszítették és megütötték, illetve megrúgták.

A rendőri jelentés szerint a panaszos, miután az elővezetésről tájékoztatták, ordítózni kezdett, és azt közölte a rendőrökkel, hogy nem megy sehová, hagyják őt békén. A panaszos és élettársa ezután „egymást hergelve” kiabáltak, közölték, hogy a panaszos csak akkor tart a rendőrökkel, ha az élettársa is mehet. A rendőrök mintegy 15-20 percen keresztül próbálták nyugtatni és győzködni, hogy ne álljon ellen. Ennek hatására a panaszos igazolta magát,

azonban az elővezetésnek nem volt hajlandó magát alávetni. A panaszos ezen felül összefüggéstelen kérdéseket tett fel arról, hogy mi történik vele és miért. A rendőrök a panaszos kérdéseire válaszokat adtak, majd a Szolgálati Szabályzat 34. § (2) bekezdésének megfelelően lehetőséget adtak a panaszosnak arra, hogy felöltözzön, használati tárgyait magához vegye, ugyanakkor felszólították az Rtv. 19. § (1) bekezdése szerinti jogkövető magatartásra.

Mivel a panaszos az intézkedésnek önként nem vetette alá magát, a rendőrök a Be. 162. § (3) bekezdése és az Rtv. 19. § (2) bekezdése alapján – figyelemmel az Rtv. 15. § (2) bekezdésére és 17. § (2) bekezdésére – az Rtv. 47. §-a szerinti testi kényszert alkalmaztak vele szemben. Ezt megelőzően a Szolgálati Szabályzat 39. § (3) bekezdése alapján felszólították a panaszost az ellenszegülés abbahagyására és figyelmeztették a kényszerítő eszköz alkalmazására.

Ekkor a panaszos a szoba a helyiség hátsó részén lévő asztal mögé lépett és a kb. 1,5 méteres kötélnak, amelyen a kutyát tartotta, a végét, kb. 0,5 métert a jobb csuklójára tekerte. Közben azt kiabálta a rendőröknek, hogy nem megy sehová, és ha a rendőrök nem távoznak, rájuk uszítja a kutyát. A rendőrök ezek után odaléptek a panaszoshoz, majd jobb és bal oldalról is megfogva próbálták a szobából kivezetni. Ennek során a testi kényszer alkalmazására – a Szolgálati Szabályzat 40. § (1) bekezdése alapján – megfogással került sor: egy- egy rendőr fogta meg bal, illetve jobb oldalról a panaszos kezét a könyökénél és a csuklójánál. A kényszerítő eszköz alkalmazásának kezdetekor a panaszos a közelben lévő asztal lapját két kezével megragadta, magát megfeszítette, a jobb lábát pedig az asztal lábába beakasztotta. Így próbálta megghiúsítani a kivezetést. Mivel a jobb lábát elsöre nem tudta az asztal lábába beakasztani, belerúgott az asztalládba, a panaszos lábán ekkor csak papucs volt. Sérülésre a panaszos nem panaszkodott, csak a rendőrök akadályozására törekedett. A kutya kötele mindvégig a panaszos csuklójára volt rátekerve, így a panaszos rángatta a kutyát, annak nyakán a kötélt többször megszorult. A rendőrök többször felszólították, hogy engedje el a kutyát, de nem engedelmeskedett, a kutya többször is vonyított. Eközben a panaszos élettársa is folyamatosan kiabált.

Amikor a testi kényszer alkalmazása nem bizonyult elégségesnek, a rendőrök súlyosabb kényszerítő eszköz alkalmazását helyezték kilátásba, mivel azonban a panaszos ellenállása a figyelmeztetést követően megszűnt, a vegyi eszköz alkalmazására – figyelemmel az Rtv. 16. § (1) bekezdés II. fordulatra – nem került sor. Ezt követően a rendőrök a testi kényszer alkalmazásával is felhagytak, a panaszos pedig öltözködni kezdett.

a) A testi kényszer alkalmazásának vizsgálatánál a Testület a rendőri és a panaszosi állítások közötti ellentmondásokat nem tudta feloldani további bizonyítékok hiányában, míg ugyanis a panaszosi előadás szerint a rendőrök rögtön könnygázt használtak vele szemben, majd hátrafeszítették a kezét, addig a rendőri előadás szerint a testi kényszer alkalmazását a panaszos ellenszegülő magatartása, a rendőri felszólítás és a figyelmeztetés előzte meg.

Mindezek alapján a Testület úgy foglalt állást, hogy a panaszos emberi méltósághoz való jogából levezethető testi épséghez való jogának sérelme nem megállapítható.

b) A könnygáz használatának vizsgálatánál szintén feloldhatatlan volt az előadások közötti ellentmondást, erre ugyanis a rendőrség, illetve a panaszos részéről becsatolt orvosi dokumentáció sem volt alkalmas, ugyanis míg a rendőrségi fogvatartás idején készült orvosi iratok egyáltalán nem rögzítenek a panaszosnál semmilyen látható sérülést vagy tüntet a

szeme vonatkozásában, addig a panaszos által készített látlelet a kötőhártyák duzzanatát tünteti fel.

Mindezek alapján a Testület nem tudta az ellentmondást megnyugtatóan feloldani és úgy foglalt állást, hogy a panaszos emberi méltósághoz való jogából levezethető testi épséghez való jogának sérelme nem megállapítható.

c) A Testületnek ezt követően azt kellett vizsgálnia, hogy a panaszos sérülései keletkezhettek-e a panaszos rendőri bántalmazása következtében, vagy azok a jogszerű kényszerítő eszköz alkalmazásának tudhatóak be.

Töretlen gyakorlatának megfelelően a Testület eljárását kizárólag a panaszost esetlegesen ért alapjogsérelem feltárására tekintettel folytatta le – a hatáskörére irányadó jogszabályi rendelkezések értelmében álláspontját anélkül alakította ki, hogy az intézkedést foganatosító rendőrök büntetőjogi felelősségét vizsgálta volna.

Az Rtv. 17. §-ának (1) bekezdése értelmében a rendőrség a feladatának ellátása során a testi épséghez fűződő jogot a törvényben foglaltak szerint korlátozhatja. A (2) bekezdés pedig rögzíti, hogy a rendőri intézkedés során a kényszerítő eszköz alkalmazása esetén lehetőleg kerülni kell a sérülés okozását, az emberi élet kioltását. Az intézkedés folytán megsérült személy részére – amint ez lehetséges – segítséget kell nyújtani, szükség esetén a rendőr gondoskodik arról, hogy a sérültet orvos elláthassa, kórházi elhelyezése esetén a hozzátartozó vagy más, a sérülttel kapcsolatban álló személy erről értesüljön.

Az Emberi Jogok Európai Bíróságának (továbbiakban: Bíróság) töretlen gyakorlata szerint (lásd például: Selmouni kontra Franciaország, Ribitsch kontra Ausztria és Tomasi kontra Franciaország) amennyiben egy személy a hatóságok őrizetébe kerül és rajta ezen idő alatt sérülések keletkeznek, megfordul a bizonyítási teher, és a hatóságokra, illetve az érintett államra hárul, hogy valószínű magyarázatot adjon a sérülés okát illetően. Ellenkező esetben a Bíróság megállapítja az Emberi Jogok Európai Egyezménye kínzást, megalázó vagy embertelen bánásmódot tilalmazó 3. cikkének sérelmét, azaz az érintett alapjogának sérelmét (ami azonban nem jelent egyetlen valamely meghatározott személy büntetőjogi felelősségének megállapításával). A bántalmazás gyanúját felvető ügyekben a Testület ugyanezt a megközelítést alkalmazza.

Jelen esetben a rendőri iratok határozottan rögzítik, hogy a panaszost rúgások, ütések nem érték az intézkedés során, ugyanakkor mivel a panaszos megpróbált akként ellenállni az intézkedésnek, hogy a lábát beakasztotta az asztalba, ezért azon zúzódás keletkezett, illetve a keze megragadása miatt azon nyomásérzékenység alakult ki.

Az orvosi iratok ezen kívül még a vállizület fájdalmasságát rögzítik.

A fentiek alapján elmondható, hogy a panaszos és a rendőrök előadása ellentmondó: a panaszos állítása szerint az intézkedés helyszínén nem lépett fel támadólag és ellenszegülést nem tanúsított a rendőrökkel szemben, mégis bántalmazták, a rendőrség szerint azonban a panaszos a rendőri felszólításnak nem engedelmeskedett és ellenállt az intézkedésnek, sőt a testi kényszer alkalmazásának is.

A Testület vizsgálata kapcsán utal arra, hogy az Rtv. szerint rendelkezésére álló bizonyítási eszközök köre meglehetősen szűk, az ügyészség rendelkezésére álló eszközök – szembesítés,

rendőrök kihallgatása stb. – legtöbbjét nem veheti igénybe. A tényállás felderítése során ezért a Testület a panaszos és az érintett rendőrök nyilatkozatára, valamint az orvosi iratokra támaszkodhatott.

A bizonyítékok alapján elmondható, hogy a panaszosnak keletkeztek olyan sérülései, amelyek származhattak bántalmazásból, a rendőrség azonban adott magyarázatot a sérülésekre, miszerint azok a panaszos ellenszegülése miatt szükségessé vált kényszerítő eszközhasználatból erednek. Ugyanakkor a láttelek nem rögzítenek olyan sérüléseket, ami a panaszos által elmondott oldalba ütés, illetve rúgás, vagy pofonok megtörténtét valószínűsítene.

Ilyen körülmények között a Testület felelősséggel csak annyit állapíthat meg, hogy a panaszos sérülései egyaránt keletkeztek a kényszerítő eszköz használata miatt, és jogszabályi felhatalmazáson túli fizikai erőszak alkalmazása, azaz bántalmazás eredményeként is. A Testület megítélése szerint ezért nem lehetett egyértelműen bizonyítani, hogy a panaszos sérülései jogszerűtlen rendőri fellépés miatt keletkeztek.

A jogszabályi felhatalmazáson túli fizikai erőszak alkalmazása vonatkozásában ezért a Testület arra a meggyőződésre jutott, hogy a panaszos emberi méltóságából levezethető testi épséghez fűződő alapvető jogának sérelme a konkrét esetben nem megállapítható.

d) A panaszos sérelmezte, hogy a rendőrök a kutyáját is bántalmazták, illetve az állatot is lefújták gázspray-jel.

A rendőrségi jelentések egyrészt a panaszos előadásával ellentétesen cáfolták a könnygáz használatát, másrészt a rendőrök azt adták elő, hogy éppen a panaszos ráncigálta a megrémült állatot, amikor a csuklójára tekert szíjjal rángatva próbálta a megrémült állattal magától távoltartani a rendőröket. Ennek során a kutya nyakán több alkalommal is megszorult a szíj. A kutyát a rendőrök – előadásuk szerint – sem fizikai, sem vegyi eszközzel nem bántották.

A testi kényszer alkalmazásának vizsgálatánál a Testület a rendőri és a panaszosi állítások közötti ellentmondásokat további bizonyítékok hiányában nem tudta feloldani, **ezért úgy foglalt állást, hogy a panaszos tulajdonjoghoz való jogának sérelme nem megállapítható.**

4) A panaszos sérelmezte továbbá, hogy az intézkedést foganatosító rendőrök nem igazolták magukat.

A rendőrségi átirat szerint az eljáró rendőrök ruházata megfelelt az Rtv. 20. § (1) bekezdés a) pontja szerinti előírásnak, vagyis őket egyenruhájuk és az azon elhelyezett azonosító jelvényük igazolta, továbbá a rendőrök az Rtv. 20. § (2) bekezdésének megfelelően szóban közölték a panaszossal a nevüket, a beosztási helyüket, az azonosító számukat, valamint az intézkedés tényét és célját. Az egyik rendőr ezután bebocsátást kért a panaszostól.

Az Rtv 20. §-ának (1) bekezdése szerint a rendőrt az intézkedés során az egyenruhája és azon elhelyezett azonosító jelvénye vagy szolgálati igazolványa és azonosító jelvénye igazolja. Ugyanezen szakasz (2) bekezdése kimondja, hogy a rendőr az intézkedés megkezdése előtt – ha az a rendőri intézkedés eredményességét veszélyezteti, az intézkedés befejezésekor – köteles nevét, azonosító számát, valamint az intézkedés tényét és célját szóban közölni. Az V. és VI. fejezetben foglalt intézkedések, illetve kényszerítő eszközök alkalmazását követően a

rendőr köteles az intézkedés alá vont személyt tájékoztatni az e törvény szerinti panasz lehetőségéről és előterjesztésére nyitva álló határidőről.

Az Rtv. idézett bekezdése egyértelműen rendelkezik: az intézkedő rendőröknek az intézkedés megkezdése előtt egyebek mellett, a rendőri intézkedés eredményességét veszélyeztető körülmény hiányában nevüket és azonosító számukat közölniük kell.

Az előadások közötti ellentmondást további bizonyítékok hiányában nem lehetett feloldani, így a Testület nem tudott megnyugtatóan állástfoglalni abban a kérdésben, hogy rendőrök betartották-e az Rtv. 20.§ előírásait.

Mindezek alapján a Testület úgy foglalt állást, hogy ekörben a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának sérelme nem megállapítható.

IV.

A Testület úgy foglalt állást, hogy a panaszos elővezetését a rendőrkapitányság megfelelő jogalap birtokában kísérelte meg foganatosítani, ezért az a panaszos személyes szabadsághoz való jogát nem sértette.

Ugyanakkor a kényszerítő eszköz alkalmazásával kapcsolatos kifogás, illetve a rendőrök azonosítási kötelezettségére vonatkozó kifogás kapcsán a Testület úgy foglalt állást, hogy az emberi méltósághoz való jogának, a tulajdonhoz való jogának sérelme, illetve a tisztességes eljáráshoz való jogának a sérelme nem megállapítható.

Mindezekre tekintettel a Testület az Rtv. 93. § (2) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint döntött.

Budapest, 2014. szeptember 18.

Dr. Lukács Tamás
elnök

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes, előadó testületi tag

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
testületi tag

Dr. Wildner Domonkos
testületi tag

Dr. Cservák Csaba
testületi tag